

AMAL EL-MOHTAR
&
MAX GLADSTONE

TÄLLÄ TAVALLA
HÄVITÄÄN
AIKASOTA

Suomentanut Kaisa Ranta

Hertta Kustannus
Helsinki

Sinulle.

PS. Juuri niin, sinulle.

Kun Punainen voittaa, hän jää ainoana seisomaan.

Naisen hiukset ovat verestä liukkaat. Hänen hengityksensä höyryää tämän kuolevan maailman viimeisessä yössä.

Olipa hauskaa, hän ajattelee, mutta ajatus happanee jo muotoutuessaan. Ainakin se kävi siististi. Kiipeäminen ajan siimoja pitkin menneisyyteen ja sen varmistaminen, ettei kukaan selviä tästä taistelusta sotkemaan tulevaisuuksia, jotka hänen Virastonsa on järjestänyt – tulevaisuuksia, joissa hänen Virastonsa hallitsee ja joissa Punainen itse on mahdollinen. Hän on tullut solmimaan umpeen tämän historian säikeen pään ja polttamaan sen sulaksi.

Hän pitelee ruumista, joka oli joskus mies, hänen hanskoidut kätensä on työnnetty sen suoliin, sormensa puristavat sen metallikomposiittirankaa. Hän päästää irti, ja eksoskeleton kolahtaa kiveen. Karkeaa teknologiaa. Ikivanhaa. Pelkkää pronssia köyhdytetyn uraanin rinnalla. Miehellä ei ollut mitään mahdollisuuksia. Se on Punaisen koko tarkoitus.

Tehtävän jälkeen koittaa suuri, lopullinen hiljaisuus. Punaisen aseet ja suojukset sulkeutuvat hänen sisäänsä kuin ruusut iltahämärässä. Kunhan keinoihon läpät asettuvat ja paranevat ja hänen vaatteidensa ohjelmoitava materiaali punoutuu jälleen yhteen, Punainen näyttää taas miltei ihmisnaiselta.

Hän harppoo taistelukentällä, etsii, varmistaa.

Hän on voittanut, kyllä, hän on voittanut. Hän on varma siitä, että voitti. Voittihan?

Molemmat armeijat makaavat kuolleen. Tähän luhistui kaksi mahtavaa valtakuntaa, kumpikin puhkaisi riuttana toisen rungon. Juuri sen hän tuli tekemään. Niiden tuhkista kohoaa muita, sopivampia hänen Virastonsa päämääriin. Ja silti.

Taistelukentällä oli toinenkin – ei mikään maakrapu niin kuin hänen tielleen kasautuneet aikaan ankkuroidut ruumiit, vaan oikea pelaaja. Joku toiselta puolelta.

Vain harva Punaisen agenttitovereista olisi vaistonnut vastapuolen läsnäolon. Punainen on tietoinen siitä vain siksi, että hän on kärsivällinen, itsenäinen, huolellinen. Hän perehtyi tehtävään tarkasti. Hän mallinsi sen mielessään etu- ja takaperin. Kun alukset eivät olleet siellä missä piti, kun pakokapseleita, jotka oli määrä laukaista, ei laukaistu, kun tietyt tulitukset käynnistyivät 30 sekuntia myöhässä, hän huomasi.

Kaksi on sattumaa. Kolme on merkki vihollisen toiminnasta.

Mutta miksi? Hän teki minkä tuli tekemään, Punainen ajattelee. Mutta sodat ovat täynnä syitä ja seurauksia, laskelmia

ja outoja attraktoreja, ja ajassa käytävät sodat aivan erityisesti. Yksi säästynyt henki voi merkitä toiselle puolelle enemmän kuin kaikki se veri, joka tänään tahri Punaisen kädet. Karkulaisesta tulee kuningatar tai tutkija, tai pahempaa, runoilija. Tai hänen lapsestaan, tai salakuljettajasta, jonka kanssa hän vaihtaa takkeja kaukaisella avaruusasemalla. Ja kaikki tämä veri valuu hukkaan.

Tappamisesta tulee harjoituksen myötä helpompaa, mekaanisesti ja teknisesti. Siitä että on tappanut ei tule, ei Punaiselle. Hänen agenttitoverinsa eivät tunne samoin tai vain salaavat sen paremmin.

Ei ole Puutarhan pelaajien tapaista kohdata Punaista samalla taistelukentällä samaan aikaan. Heidän tyyliään ovat pikemminkin varjot ja varmuudet. Mutta erään tapaista se voisi olla. Punainen tietää kyllä sen naisen, vaikeivät he ole koskaan tavanneet. Jokaisella pelaajalla on tunnusmerkkinsä. Hän tunnistaa röyhkeyden ja riskin kuvion.

Punainen saattaa olla väärässäkin. Hän harvoin on.

Hänen vihollisensa riemuitsisi sellaisesta taikatemputusta: Punaisen koko murhaavan suurteoksen vääristämisestä omiin tarkoituksiinsa. Mutta epäily ei riitä. Punaisen on löydettävä todisteet.

Niinpä hän vaeltaa voittonsa teurastantereella etsien häviönsä siemeniä.

Kamara järisee – maaksi sitä ei pidä sanoa. Planeetta kuolee. Sirkat sirittävät. Sirkat selviävät vielä, jäävät murene-

valle tasangolle haaksirikkoutuneiden alusten ja ruhjottujen ruumiiden keskelle. Hopeinen sammal nielaisee teräksen, violetit kukat tukahduttavat sammuneet aseet. Jos planeetta kestäisi tarpeeksi kauan, ruumiiden suusta kiemurteleviin köynnöksiin kasvaisi marjoja.

Se ei kestä, eikä niihin kasva.

Räjähdysten runnomalta kaistaleelta hän löytää kirjeen.

Se ei kuulu tänne. Täällä pitäisi olla ruumiskasvoja tähdissä purjehtineiden hylkyjen välissä. Täällä pitäisi olla onnistuneen operaation jäljiltä kuolemaa, likaa ja verta. Täällä pitäisi olla taivaalle luhistuvia kuita, kiertoradalla liekehtiviä aluksia.

Täällä ei pitäisi olla kermanvalkeaa paperiarkkia, miltei tyhjää, jossa on kiemurtelevalla käsialalla yksi ainoa rivi: *Poltettava ennen lukemista.*

Punainen pitää tunteista. Se on fetissi. Nyt hän tuntee pelkoa. Ja intoa.

Hän oli oikeassa.

Hän etsii varjoista metsästäjäänsä, saalistaan. Hän kuulee infraäänit, ultraäänit. Hän janoaa yhteyttä, uutta, arvokisempaa taistelua, mutta hänen seuranaan ovat vain ruumiit, sirpaleet ja kirje, jonka hänen vihollisensa on jättänyt.

Tämä on tietysti ansa.

Silmäkuopista kiemurtelee köynnöksiä, rikkinäisistä pyöröikkunoista tunkeutuu kärhiä. Sataa ruostehiutaleita kuin lunta. Metalli kirskuu jännityksestä ja murtuu.